

6

Tomášek

ZPRÁVODAJ FARNOSTI
PŘI KOSTELE sv. TOMÁŠE V BRNĚ

Motto:

Největší posilou je mi to, že jsem věrně sloužil Bohu až do konce. Člověk Boha nikdy dost nemiluje, a to je jediné, čeho musí litovat.

P. Jan Bula, ve vězení, den před popravou

Úvodní slovo

Milí přátelé, farníci, bratři a sestry,

letošní rok je plný významných událostí, a ta nejvýznamnější (alespoň pokud jde o naši brněnskou diecézi) se rychle blíží. Už za pár týdnů budou blahoslaveni první novodobí mučedníci pro víru z naší vlasti.

Jsou mezi námi i pamětníci, nebude jich už však mnoho. Někteří z nás sice prožili část života za komunistické totality, ale už jen málokterí jsme žili v době jejich krutých počátků. Jsme jistě vděční Pánu za příklad těch, kteří

v těchto těžkých zkouškách obstáli. Kněží Jan Bula a Václav Drbola nebyli jistě jediní, na které dopadla krutost minulého režimu. Ale jejich svědectví víry a lásky, se kterou podstoupili umučení pro Krista, jsou pro nás jistě povzbuzením a posilou na naší životní cestě. Přiznám se, že jsem se neubráníl dojetí, když jsem pročetl dopisy otce Jana před popravou. Kéž jejich příklad povzbudí i vás.

Právem na ně můžeme být hrdí. Ale nebojme se je poprosit i o přímou modlitbu za nás i za naše drahé, abychom obstáli, abychom byli

věrní Pánu v naší době, v našich podmínkách, v naší životní situaci. Každá doba je svým způsobem těžká. I když se nám dnes žije pohodlněji než minulým generacím lidí, přicházejí nové výzvy, a i v těch je třeba hledat Boží řešení, zůstat věrni Kristu a jeho radostné zvěsti.

Přímluva našich nových mučedníků Jana a Václava ať nás posílí a povzbudí!

Váš farář Jan Mráz

Informace

• **Full of Live.** Tradiční křesťanský festival proběhne v **sobotu 23. 5.** od 14 hodin na několika místech v Řečkovících – v kostele sv. Vavřince, v jeho okolí a v prostorách Církve československé husitské.

• **Farní piknik.** Srdečně všechny zveme na tradiční Farní piknik u Brněnské přehrady, který se uskuteční v **neděli 24. 5.** Společný odjezd plánujeme po deváté mši svaté tramvají č. 3, poté se přesuneme parníkem do Rokle. Můžete se k nám přidat kdykoliv během dne, jídlo na piknik a věci na koupání s sebou. Více informací a kontakty najdete na nástěnkách a farním webu.

• **Noc kostelů** bude v **pátek 29. 5.** od 18 hodin, a tedy nebude večerní

mše svatá. Ty, kdo by mohli pomoci s touto akcí, prosíme, zapište se v sacristii nebo kontaktujte kostelníka Pavla Zahradníka.

• **První svaté přijímání** dětí naší farnosti bude v **neděli 31. 5.** při mši v 9 hodin.

• **Vidět a žasnout,** Velké dobrodružství II je název nové knihy otce Pavla Hověze, která je pokračováním jeho vzpomínek a příběhů ze života. Autor představí svou novou knihu v **neděli 31. května 2026** 9.15 – 10.00 v kostele blahoslavené Marie Restituty, Brno – Lesná, Nezvalova 13. Setkání je spojené s autogramiádou a možností si knihu zakoupit.

• **Slavnost blahorečení** otců Jana Buly a Václava Drboly bude v **sobotu 6. 6.** na brněnském výstavišti. Ke vstupu na tuto akci je nutno se zaregistrovat na www.buladrbola.cz.

• **Brno a jeho chrámy.** Tak jako v předchozích letech bude náš kostel od poloviny června do poloviny září více otevřen pro veřejnost. Hledáme průvodce, kteří by tuto službu zajistili. Provází se 4 hodiny denně od úterý do soboty. Je to vhodná brigáda zejména pro naši farní mládež. Zájemci hlase se u kostelníka Pavla Zahradníka osobně, SMS, telefonicky nebo nejlépe mailem – tel.: 737267508, mail: zahrpa@gmail.com.

• **Prázdninový pořad bohoslužeb.** Od 29. 6. do 28. 8. nebudou ve všední dny večerní bohoslužby. O sobotách a nedělích budou mše svaté v obvyklých časech. Večerních mší ve všední dny je možno se zúčastnit např. v sousedním kostele sv. Jakuba v 19 hodin.

Blahoslavení milosrdní

Milí farníci, čtenáři Tomáška, přátelé,

před blížícími se prázdninami nás ještě čeká další zamyšlení nad blahoslavenstvím: „Blahoslavení milosrdní, neboť oni dojdou milosrdenství“ (Mt 5,7).

Při úvaze o samotném milosrdenství musíme začít u Boha. Mohli bychom říci, že milosrdenství nás uvádí do Jeho srdce. Už ve Starém zákoně čteme o milosrdném Bohu, který je milostivý, shovívavý, velmi laskavý a věrný (srov. Ex 34,6). Vrcholem zjevení tohoto milosrdenství je sám Ježíš, který je prokazuje v praxi a sám nás k němu vyzývá a učí nás mu. Poukazuje na milosrdenství, které proměňuje a uzdravuje. Připomíná, že milosrdenství není popřením pravdy o člověku, o hříchu ani o Bohu; je způsobem, jakým Bůh člověka v pravdě zachraňuje. A vyzývá nás k následování. Sv. Tomáš Akvinský

připomíná, že milosrdenstvím se nejvíce připodobňujeme Bohu a že je největší z ctností. Jde o cestu, kterou má křesťan vůči druhým žít.

Když nás Ježíš Kristus vyzývá k milosrdenství, nejedná se tedy pouze o to „být hodný“. Je důležité si uvědomit, že opravdu milosrdným člověkem může být ten, kdo zakusil Boží lásku natolik, že ji dokáže předávat dál. Klíčovým předpokladem tedy je být s Ním a zakoušet Ho. Potom jsme uschopněni být opravdovými služebníky milosrdenství, odpouštět stejně jako On odpouští nám a pravdivě sloužit.

Milosrdenství potom nabývá i velmi praktické podoby. Vzpomeňme na podobenství o milosrdném Samaritánovi, ve kterém nám Ježíš ukazuje aktivní lásku. Připomíná nám, že milosrdenství je čin – praktická služba chudým, nemocným a potřebným. Jedná se o každodenní skutek lásky, který se stává svědectvím a proměňuje druhého i naše vlastní srdce. A nezapomeňme prosím být milosrdní i vůči našemu Pánu. Bud' me i my těmi, kteří Mu „prokazují milosrdenství“ a zůstávají s Ním, naslouchají Mu a zajímají se o to, co prožívá. Bud' me těmi, kteří Mu přinášejí útěchu a zůstávají Mu věrní.

Na závěr Vám všem přeji požehnaný čas léta a prázdnin. Nezapomeňte si odpočinout a posilovat tělo i ducha, abychom byli uschopněni sloužit a přinášet užitek.

Bůh vám žehnej na přímluvu Panny Marie +

o. Lukáš Janoušek

Velkopáteční křížová cesta

3. 4. 2026

Našim farníkům, kteří na Velikonocce zůstávají v Brně, se už tradičně nabízí dvě možnosti, jak společně strávit Velký pátek. Hned po ránu se schází otužilci na Kozí horce, aby se pak část z nich mohla zahřát pohybem a připojit se k pěší skupině na Křížovou cestu v přírodě.

Po loňské náhradní variantě putování v okolí Brněnské přehrady z důvodu uzavření Kuřimské obory, jsme se letos opět vrátili na stezku, která vede od chudčického hřbitova k poutnímu místu U Tří křížů. Místní křížová cesta byla postavena v roce 1856 a vede krásnou krajinou se strmým stoupáním, které ale neodradilo děti od neustálého pobíhání mezi zastaveními a dospěláci zvládli uzpívat i náročný terén.

Formou krátkých zamyšlení jsme si připomněli význam a smysl Kristova utrpení a světili jsme do modlitby celou naši farnost. Díky všem, kteří se ujali čtení některého ze zastavení a ochotně nesli kříž až na vrchol ke 14. zastavení. Odtud si největší vytrvalci prodloužili trasu po modré značce až do Rozdrojovic. Těšíme se zase za rok, kdy Velký pátek připadne už na 26. 3.!

Veronika Veverka Papoušková

Poprvé a naposled?

Připadla na nás (milá) povinnost napsat něco o tom, jaká byla letošní ARCHA. Vděčíme za to nejspíš skutečnosti, že se naše rodina takové hromadné výjezdové farní akce zúčastnila poprvé. Nátlak ze strany pořadatelů byl velký, a tak jsme podlehlí, manžel ochotně, já – starý introvert – méně a děti jsme se neptali. ☺

Akce byla pojmenovaná podle křesťanského střediska Archa v kopcích nedaleko poutního Hostýna. Pro některé bylo místo známé z dřívějška, konají se zde

třeba letní tábory, ale pro některé to byl první pobyt zde. Fajn bylo, že areál dokázal pojmout celou naši skupinu s rekordní účastí 96 osob (když nepočítáme biskupa Pavla a naše kněze, kteří však figurovali na soupisce vypitých piv ☺).

Ubytovali jsme se částečně v malých chatičkách po 4, dále ve větších chatkách, které pojmu cca 15 lidí, a kromě toho nám byla k dispozici hlavní budova s kuchyní, jídelnou a dalšími prostory. Velké plus byla možnost využít místní kuchaře – jednak jsme nemuseli vařit my a pak,

jídlo bylo opravdu moc dobré. O výdej jídla a úklid kuchyně se postarala skupina adolescentů z naší farnosti, za což jim patří velký dík.

Ve venkovním areálu se nachází taky hřiště, imrvére obsazené našimi malými fotbalisty, travnatá plocha s rozkvetlými ovocnými stromy (hodilo se na 1. máje), ohniště, prostor pro venkovní bohoslužbu a za humny převážně listnaté lesy. Jediné mínus byl kopcovitý terén, ale aspoň že to, co jsme několikrát denně museli vyšlapat nahoru, se nám zase vrátilo v pohodlnější cestě dolů.

Po uvítání organizátory ve čtvrtek večer nejdříve následovala večere a pak úvod do příběhu, který rámoval celou akci, a to filmový Krokodýl Dundee. Děti úspěšně osvobodily hrdinku Sue z rukou mafiánů, křoví jim dělal zbytek osazenstva, převlečený a dělající brajgl jako punkeři.

Páteční den patřil výletu k turistickému cíli Tesák a zpět. Počasí nám přálo, výhledy až na Radhošť, skupiny menších i větších si cestu i hry během ní užívaly, pivo Keprník teklo... Kilometry utekly jako nic. Po návratu a pozdním obědě následoval odpolední a hlavní program celého víkendu – oslava v součtu devadesátých narozenin zasloužilých farníků „Krokodýla Dundeeho“ tj. Šídla a Tondy. Nechyběl hobl, grilování, kytary, zpěv a Včelka Mája.

V sobotu se napínavou oranžovou přestřelkou v australské buši úspěšně uzavřel příběh Krokodýla. Konzumací dortů jsme pokračovali v oslavě narozenin. Odvážní si vyzkoušeli tradiční australský hromadný taneček (na druhém konci hřiště kluci pokračovali ve fotbalu) a večer se opět popíjelo, pojídalo a povídalo.

V neděli jsme všichni uklidili celý areál, následovaly diplomy všem přeživším a hlavně venkovní mše, celebrowaná místním panem farářem, bodrým Valachem. Protože bylo zrovna svatého Floriána, dozvěděli jsme se něco o hasičích, vodě a hadicích. ☺

Po obědě, skoro jako od maminky, jsme se rozloučili a rozprchli se do svých domovů.

Za sebe a věřím i za všechny ostatní bych ráda poděkovala organizátorům, zejména Veverce a Okapovi, Šídlovi za výčep a vůbec všem, kdo se zúčastnili, za upřímně přátelskou a otevřenou atmosféru celé akce. Osobně budu vzpomínat nejvíc na ranní a večerní společné modlitby při ohni a kytáře.

Naposled? Myslím, že ne... Rádi se připojíme k dalšímu plánovanému běhu v roce 2028, protože příští rok se akce konat nebude.

Nad'a Trenčanská

Farní pouť

8. května na svátek Panny Marie Prostřednice všech milostí se po dvou letech opět konala farní pouť na Vranov.

V 9 hodin nás v Útěchově přivítali spolufarníci s otevřenou náručí a Mikeškovi též s otevřeným autem, neboť se ujali přepravy příspěvků ke společnému stolu, za což jim budiž vzdán zasloužený dík.

Počkali jsme na opozdilce a vydali se na cestu. Na kraji Útěchova jsme se zastavili a otec Lukáš nám požehnal. Měli jsme toho zapotřebí všichni – malí Kašpárči (1,75 roku) šlapali statečně a požehnání se hodilo i panu Koukalovi, jenž zastupoval starší generaci – klobouk dolů.

Po cestě bylo stále něco k vidění: les plný jarní zeleně, kvítí a zvířátek. Tara se nás pokoušela „trávit“ malými černými bobulkami kyčelnice, o jejímž přínosu k tělesnému i duševnímu

zdraví je pevně přesvědčena. K radosti dětí jsme málem zašlápli živého slepýše a podivuhodného hmyzu bylo nespočet. O jednom zvláštním exempláři prohlásil Dany Šimík, že tatínek byl asi pavouk a maminka můra ☺.

Cesta se klikatila, síly ubývaly, a tak přestávka na svačinu přišla vhod všem. S plnými břichy bylo hned veselí a děti se rozběhly do lesa, kde se z nich stali apoštolové a skupinky pod vedením Petra, Jakuba a Jana začaly lovit barevné rybky. Po sečtení úlovků jim Pán Ježíš (Matěj Papoušek) řekl, že poslední se stanou prvními a lesem zahlaholil radostný jásot.

My dospělí jsme v mezičase jásali s Pannou Marií v modlitbě Magnificat. Následovalo krátké zamyšlení nad Mariinými slovy od Vojty Kodeta a pak jsme se i my rozdělili do skupinek na modlitbu růžence.

Na Vranově jsme se přivítali s těmi, kdo využili možnosti přijet autobusem a měli jsme velkou radost, že se zas po čase setkáváme. Povídání jsme však museli odložit, neboť mše začínala za pár minut. U oltáře byla silná sestava: všichni naši kněží a dva jáhni. Jen José se „flákal“ někde v Rakousku. Kázání otce Palackého nás zavedlo do skutků apoštolů dnešní doby.

Po mši jsme se postupně přesunuli k jídelně, kde nám byly k dispozici i stolky na čerstvém vzduchu. Chvilku jsme nad pokrmy slintali, než přišel otec Lukáš a požehnal nám. Pak byla možnost si popovídat a všichni jsme toho náležitě využili. Děti si nabraly dobroty na tácek a běžely do zahrady, kde pro ně Luisa Keprtová připravila soutěže a hry.

A dole pod zahradou čekal na zájemce oheň a možnost opéct si buřtíky. Byly moc dobré, díky Keprníku. Ve správnou chvíli se k nám připojil i Hamša, který byl nadšeně přivítán zejména pro jeho přínos k občerstvení – piva. Nejen ☺.

Před třetí hodinou zamířila značná část farníků na připravený autobus, se kterým se svezli i řidiči pro auta do Útěchova. Bylo třeba spočítat děti bdící i spící a vydat se k domovu.

Jsem moc vděčná za krásný den, kdy jsme se společně radovali v Pánu – děti, jejich rodiče, my mladí důchodci i starší generace. Velebí má duše Pána!

Marie Sojka Veselá

Letošní farní pouť proběhla tradičně 8. května, zahájil ji svým požehnáním otec Lukáš. Cestou z Útěchova na Vranov jsme měli možnost sdílet se s ostatními farníky o svých radostech i strastech. Někteří dali

cestou přednost tiché modlitbě, jiní veselému hovoru. Asi v polovině cesty jsme si vybalili a vyměnili svačiny. Poté děti poodešly na program pro ně určený, rozdělily se do skupinek se jmény apoštolů, kteří bývali rybáři (Petr, Ondřej, Jakub a Jan), objevil se i Ježíš a řekl jim, ať už neloví ryby, ale stanou se z nich rybáři lidí. Z nostalgie vyrazili na poslední lov, aby nasbírali ryby svých barev rozházené po lese. Dospělí se mezitím modlili Magnificat a poté v menších skupinkách růženec.

Jako správní poutníci jsme měli vlivem sucha zaprášené boty. Připomenulo mi to biblické: „Kdo je vykoupán, potřebuje si umýt jen nohy“.

Na Vranově se k nám připojili poutníci, kteří přijeli auty nebo autobusem. Po mši následovalo tradiční pohoštění, program pro děti a opékání špekáčků. Jídla bylo víc než lidu, všichni se najedli, a ještě se posbíralo pět plných košů, totiž krabiček, buchet a jiných pochutin.

Dominika Zelinková

Kostelnické postřehy

Největší událostí v naší farnosti byla samozřejmě inaugurace nové restaurátorské kopie obrazu Panny Marie Svatotomské. Byla to největší akce kterou jsem v našem kostele zažil. Ty předchozí do teď největší byly pohřby otce Josefa Šika a senátora Romana Krause. Ted' to bylo mnohem radostnější. Bylo to nádherné vyvrcholení víceletého úsilí. Na počátku všeho byl dr. Tomáš Drobný, který s touto ideou přišel, a prý si to předtím přál Ludvík Kolek. Utvořila se malá skupinka v čele s naším farářem a Tomášem Drobným, která tu ideu začala uskutečňovat. Když se dospělo k rozhodnutí, že to opravdu budeme

realizovat, přispěl jsem k tomu trochu i já. Při debatě koho realizací pověříme jsem navrhl Renatu Bartoňovou, protože už je jediná žijící mezi mně blízkými výtvarníky. Pan farář i Tomáš Drobný k mému překvapení její práci znali, uznávali ji a požádali mě, abych ji oslovil. Renata Bartoňová se toho ráda ujala a jak sama říkala, i přes své zdravotní potíže prožila s Pannou Marií Svatotomskou nádherné období s mnoha úskalími. Nepodařilo se získat delší kontakt s originálem a vše bylo mnohem zdlouhavější než energická Renata čekala. Ale do vytvoření díla se zcela ponořila. Nebudu tady, vše co vím, popisovat. Už před víc jak rokem, kdy byl obraz téměř hotov, mi slíbila rozhovor do Tomáška o všem, co se Svatomskou Madonou prožila. Snad to konečně bude v příštím čísle našeho farního zpravodaje. Já jsem jen s obdivem sledoval její úctu k originálu. Snažila se zajistit co nejvěrnější dřevěný podklad (parketáž) a použité barvy. Renata má i svoji vlastní tvorbu, ale je hlavně restaurátorka. To bylo moc důležité. Umělci mají často silný pocit, že musí díla svých předchůdců vylepšovat. Renata má v sobě pokoru a úctu k původním tvůrcům. Moc na mě zapůsobilo, když mi řekla: „Já bych ty Mariiny ruce uměla namalovat líp, ale věrně jsem ctíla originál.“ Původní obraz Černé madony, který věnoval kostelu sv. Tomáše a augustiniánskému klášteru císař Karel IV.,

byl všelijak upravován, lepily se na něj různé drahokamy a zase odstraňovaly, byl dokonce seříznut, aby se vešel do hezkého rámu a dělaly se na něm další ne příliš šťastné úpravy. My teď máme obraz nejvíce se podobající tomu, který se v našem kostele 13. března 1356 objevil. Restaurátorka ho i namalovala trochu světlejší, protože barvy na originále časem ztmavly. Černá madona se ikoně říkalo kvůli Mariině oděvu ne pro barvu pleti. Jsem moc rád, že ten obraz tady máme. Často do našeho kostela přicházejí lidé zejména ze Slovenska a Rakouska jen proto, že u nich mají dotýkanou kopii obrazu Panny Marie Svatotomské. Snad se oživí i povědomí o tom, že v kostele sv. Tomáše u tohoto milostného obrazu bylo první Mariánské poutní místo u nás. Doporučuji všem, něco si o tomto obraze přečíst. Výborné jsou publikace našich farníků Tomáše Drobného, Ludvíka Kolka a Petra Zelinky.

Po této největší slavnosti následovalo i největší agapé. Tolik jídla a pití v našem kostele nikdy nebylo. Užilo si to mnoho účastníků slavnostní inaugurace včetně našeho biskupa, děkana, faráře, řady dalších kněží a jáhnů, sestry dominikánky Bernadety i prostého lidu. Rád tyto akce chystám, ale tentokrát byl můj přínos mnohonásobně překonám dalšími obětavými farnicemi a farníky. Bylo toho mnohem víc než na Farní

den, takže mohla být i Farní noc. Ale někteří horlivci měli pozdě večer pocit, že už toho bylo dost a začali sklízet ze stolů i když u nich ještě byli hosté. To by dobrý hostitel neměl dělat. I tak to bylo to největší agapé. Větší možná mohlo být jen při korunovaci obrazu Panny Marie Svatotomské v roce 1736.

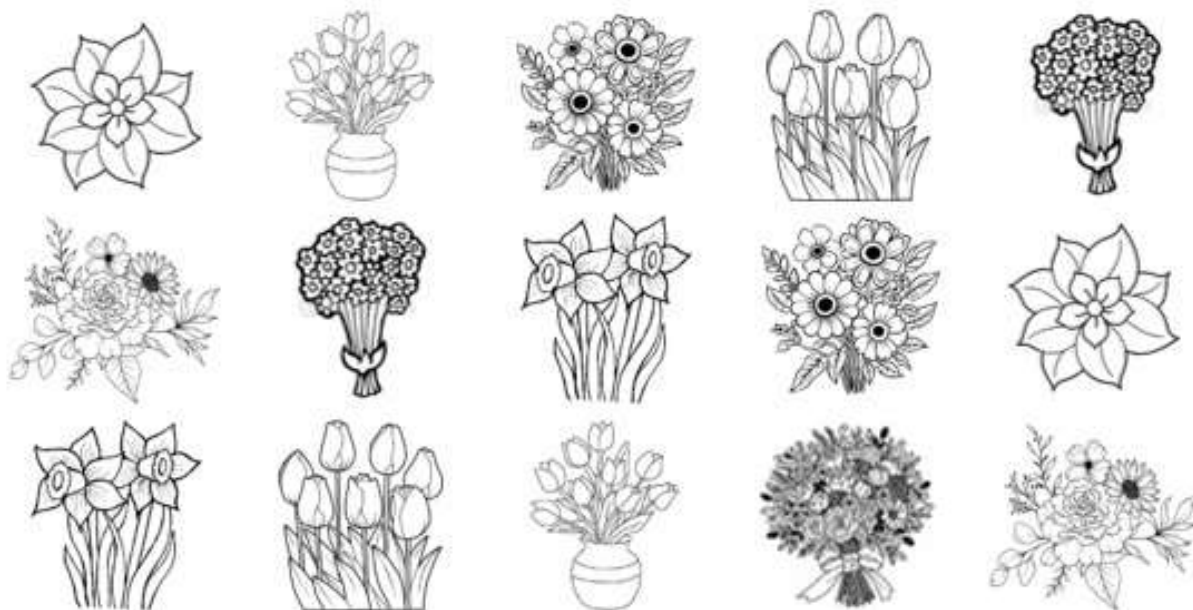
Pro mě osobně bylo nejvýznamnější setkání v Kostelním Vydrní u příležitosti 100. výročí narození mystičky a spisovatelky Edity Hradecké. Její odkaz jsme si připomněli v kostele, u jejího hrobu i v karmelitánském klášteře. V duchovní oblasti byla pro mne tou nejdůležitější osobou v životě. Učila nás hlavně tichou vnitřní modlitbu, kterou považovala za nejdůležitější, meditaci a kontemplaci. Ráda seznamovala lidi, o kterých si myslela, že se mohou vzájemně obohatit. Říkala, že kultivací mezilidských vztahů zlepšujeme svůj vztah k Bohu. Dokázala působit i na naše sebestředné sobectví, protože čím menší máme ego, tím blíže jsme Bohu. Byla velice otevřená, chodili za ní nejen křesťané a všem se na jejich duchovní cestě věnovala. Sama byla zcela oddána Pánu Ježíši. I ona má svátek 1. listopadu. Díky ní jsem si nejčastěji mohl říkat: „Tož zase su o něco míň hlópe.“

Pavel Pandan Zahradník

BYSTRÉ HLAVY

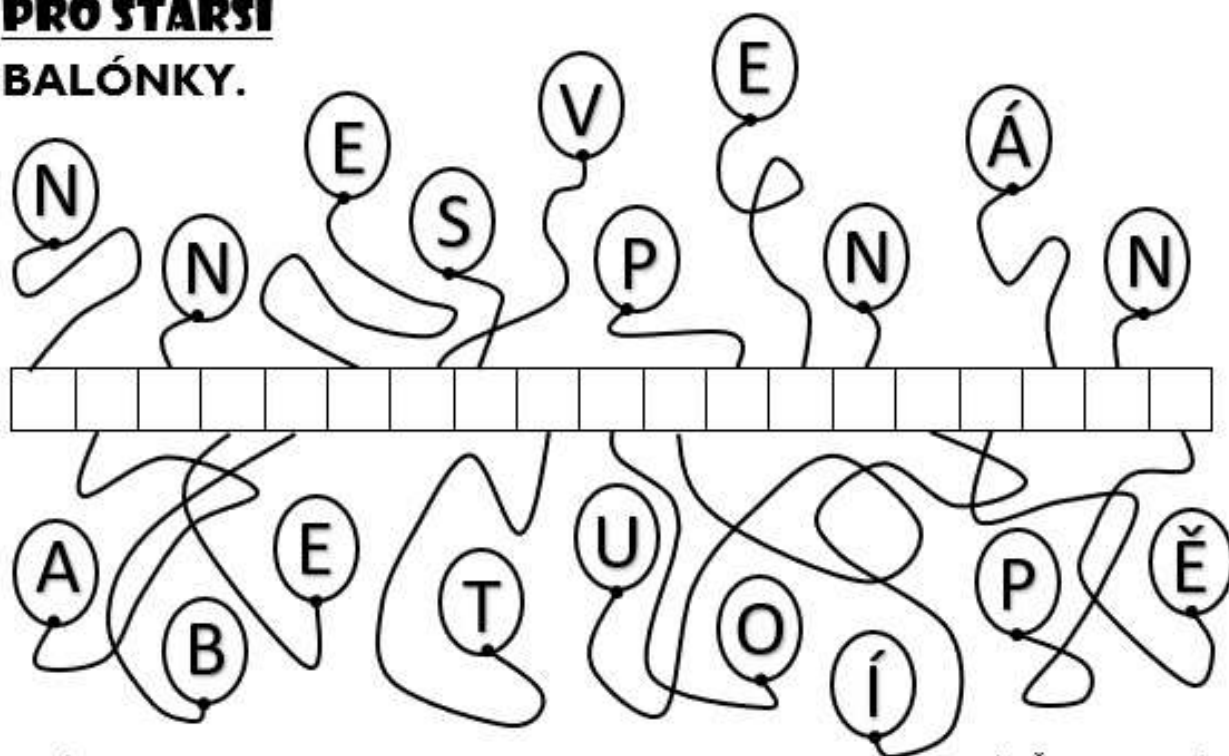
PRO MLADŠÍ

KVĚTINY. Najdi mamince k svátku dvě stejné květiny. Která je zde jen 1x?

PRO STARŠÍ

BALÓNKY.

obrázky: <https://cz.pinterest.com/>

Klára Špunt Zelinková